

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VI. An prædestinatio sit certa, & an à prædestinato cognosci possit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

denique pertinere non solum ipsam visionem beatificam & amorem beatificum; sed etiam a iâ dona gloriæ accidentalis, quæ vel animam vel corpus respiciunt. Quæ omnia & similia inter effectus prædestinationis computari debent, & tanquam ab illâ beneuolentia & charitate prouenientes, quâ Deus ab æterno prædestinatos ob Christi merita dilexit, & per quam illis tot & tanta suæ largitatis dona præparauit.

Dicendum 2. duos esse tantum effectus reprobationis; primus est permissio peccati, vnde dicit Apostolus Rom. 9. *quod si Deus volens ostendere iram, & notam facere potentiam suam, sustinuit in multa patientia, vasa iræ apta in interitum: & ad hunc effectum reducitur obduratio seu excecatio reprobi; cum nihil aliud sit quam ipsa peccati permissio, quatenus Deus permittendo peccatum, simul iusta aliqua ex causa subtrahit reprobo peculiare aliquod gratiæ suæ auxilium, quo eius cor emolliretur, vel illuminaretur intellectus. Secundus verò effectus reprobationis est æterna ipsius reprobi punitio, vt patet ex illis Christi verbis Matth. 25. *Discedite à me maledicti in ignem æternum.**

Quæres, an etiam peccata ipsius reprobi dici debeant effectus reprobationis? respondetur negatiuè, quia effectus reprobationis sunt à Deo reprobante, vt à causa; atqui Deus peccatorum causa nec est, nec dici debet, vt iam alia occasione probatum est, & fusius probabitur in tractatu de peccatis.

SECTIO VI.

An prædestinatio sit certa, & an à prædestinato cognosci possit.

Qvæstionis propositæ quoad primam illius partem sensus est, an prædestinatio certò & infallibiliter effectum suum consecutura sit: cum autem duplex certitudo distingui possit; vna cognitionis, quâ Deus cer-

tò

tò cognoscit effectum illius futurum; altera medij & causalitatis, quatenus medium illius prædestinationis exquendæ tale est, vt eo posito effectus certò & infallibiliter futurus sit.

Dicendum 1. prædestinationem electorum ad gloriam esse Deo certissimam certitudine cognitionis. Probat ex Apostolo 2. ad Timoth. cap. 2. *Firmum fundamentum Dei stat, habens signaculum hoc: cognouit Dominus, qui sunt eius.* Id etiam præterea constat ex ijs, quæ supra dicta sunt de certitudine & infallibilitate scientiæ Dei.

Dicendum 2. prædestinationem electorum ad gloriam esse etiam certissimam certitudine medij & causalitatis. Ita S. Thom. quæstionibus disputatis de veritate q. 6. a. 3. Probat 1. ex cap. 10. S. Ioan. vbi Christus de prædestinatis sic loquitur: *Non peribunt in æternum, & non rapiet eas (oues) quibquam de manu mea.* Probat 2. ex S. Aug. libr. 5. cont. Iulianum cap. 5. vbi loquens de prædestinatis, *Ex his, inquit, nemo perit, quacunque ætate moriatur, al sit enim, vt prædestinatus ad vitam sine sacramento mediatoris finire permittatur hanc vitam; & lib. de bono persequ. cap. 14. dicit, quòd Prædestinatio est preparatio beneficiorum, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur.*

Quoad secundam quæstionis partem dicendum, neminem posse certò scire, se esse de numero prædestinatorum absque speciali aliqua Dei reuelatione. Hæc propositio est de fide contra Calvinum asserentem lib. 3. inquit. cap. 24. parag. 8. vnumquemque fidelem certâ fide credere debere se esse prædestinatum. Refellitur hic error, & veritas nostræ fidei probatur 1. ex illis verbis Eccles. 9. *Nescit homo, virum amore an odio dignus sit: sed omnia in futurum seruantur incerta.* Vnde merito admonet Apostolus 1. Cor. cap. 10. *Qui se existimat stare, videat, ne cadat; & ad Philip. 2. Cum metu & tremore vestram salutem operamini.* Probat 2. ex Conc. Trident. sess. 6. vbi Can. 15. anathema profertur in eum, qui dixerit, hominem renatum, & iustificatum teneri ex fide ad credendum, se certò esse in numero prædestinatorum

rum

rum. Et Can. 16. in eum, qui donum finalis perseverantia se certo habiturum absolutâ & infallibili certitudine dixerit; nisi hoc ex speciali revelatione didicerit. Probatur 3. ex S. Aug. lib. de corrept. & gratia cap. 13. *Quis ex multitudinis fidelium, quando in hac mortalitate vivitur, in numero predestinatorum se esse presumat?* Probatur 4. ratione, quia, cum predestinatio ad gloriam pendeat a finali perseverantia, & ab eo statu, in quo quis futurus est in exitu vitæ; evidens est neminem certo scire posse, qualis tunc futurus sit; cum ea, quæ futura sunt contingenter, quale est istud, de quo loquimur, nullus naturaliter certo præscire possit.

Quærent hinc aliqui, quomodo certitudo illa & infallibilitas predestinationis cum humani arbitrij libertate concordari possit? Respondetur breviter, cum in predestinatione duo considerari possint, scilicet præscientia Dei, & decretum conferendi gratiæ auxilia ad gloriam promerendam, certum esse decretum illud non magis arbitrij libertatem lædere, quam ipsam gratiam, quæ vi illius confertur, & quæ liberum arbitrium non cogitur, nec necessitatur, sed tantum excitatur & adiuvatur, ut supponimus ex dicendis in tractatu de Gratia.

Quod autem spectat ad præscientiam diuinam, iam supra ostendimus, cum ageremus de scientia Dei,

quomodo nullum libertati humanæ afferat

præiudicium, sed illam intactam &

illibatam omnino relinquat,

quare diutius non est

in hac questione

immorandum.

—§§—

CA